

«ΟΓΔΟΗ ΜΕΡΑ»

ΠΟΘΑΓΑ ΠΑΝΤΑ

Πόθαγα πάντα μιά νάχα φωνή να σχιή διχά
τον ουρανό – κι ένα κρουνό
να στρέψω ενάντια, Θείο, σε πέλαγα ρηχά.

Ρηχά πελάγη οι ακοές, ρηχά πελάγη μάτια,
σε Θεϊκά παλάτια μια – μια τις σκαλωσιές
πίσω θ' αφήνω – γέρας κείνο
που ενώνει τ' αύριο με το χτες.

Πόθαγα μί' άδολη ανθρωπιά στο ουρανό να φτάσω,
το νου να ξεπεράσω, Θεούς και σκαλωσιές
να ιδώ, να φρίξω και να ρίξω
μες στις ανθρώπινες καρδιές.

1972

ΕΛΑ ΝΑ ΠΟΥΜΕ ΣΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

«Μ' αυτός δεν είναι ο γιός της Μαριάμ;»
Καταραμένη γέννα του Αδάμ,
γιός του ανθρώπου δεν λογιάστηκα.
Απόμακρα της Σιλωάμ, μπροστά στο σκέρτσο μιας μαντάμ,
αποξεχάστηκα!...

Καρτέραα μάταια μια σκντριά απ' τ' αψηλού,
«ν' απαλλαγήτε, φτερά του ψύλου»
κι' είχα και μάννα – Μαριάμ κι' ουράνια!-
οι εργάτες γύρου τη κράζαν Ράνια,
θαρρώ, για Βάσω...

Ήταν εργάτριες κι' αν θυμάναι
τώρα τα ονόματα, το ίδιο θάναι!
-Ράνια και Βάσω, ποθώ να βιάσω
τα ριζιμιά κι' αλήθεια μια
ως τους ανθρώπους να κατεβάσω!...

«Κι' οι αλεπούδες έχουνε φωλιά!»
κι' εσύ μες στους ανθρώπους μια γωνιά
«Θεέ» δεν είχες – δάκρυα κι' αίματα!
Χαρίζω Σου μου τη λαλιά, έλα να πούμε στα πουλιά
δεν ήσουν ψέματα!

ΤΑΡΑΧΤΗΚΕ ΟΝΤΑΣ...

Αίσθητα γριάς οργής, πεισμώντας
από καιρούς κι' από ογρούς
τάφους – βροχής μνεία – τυρανιώντας
«θεούς» οχτρούς, κρύφιους καυμούς
αναμασώντας,

στείρα ήρθα ηδύ ταραχτήκε όντας
η σάρκα αντάμα κι η ψυχή,
- μνήμη αποτρόπαια κι η γη –
σταυρούς, στην άγνοια φως, μετρώντας.

Κάθε σταυρός παλμός και νίκη,
η καρδιά ενού πάθους μίχλειου στιά,
τ' αποχαμένο Ευριδίκη,
στο μεταδάκρυ χριώ σε γριά
Αγλαονίκη.

Αχνός κι ο νούς, γλοιός αυλητρίδων
αλαλαγμός, κάθε «σοφός»
κι ένα σκαλί κάτω, ο γκρεμός
αγρός και σπέρμα το «ουκ είδον».

Μύριες φορές θα ματαθάρτω
γαίμα, κορμί με του σταυρού
τη βόηθεια στ' όργιο των αιμάτων
να δώσω για τον ΕΠΙΟΥΣΙΟ οίνο κι άρτο.

ΣΕ ΧΑΝΩ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Σε χάνω στη νύχτα που βρέχει μ' αστέρια,
σε βρίσκω στη πλατεία σιγαλιά – αντιλιά
του ονείρου ενός Χάνου.
Και όταν μπροστά σου οι μοίρες διαβούν,
μη σκύψης, μη δείξης
πληγές που από μόνες δε σβιούν.
Και κάθομαι πλάι στο ρολόι της πλήξης
και τόξερα σαν σε καλούσα θα λείψεις.
Έλα αυγή, χιουμάει η σιγή
κι απ' τη πηγή κελαϊδούν τα κοτσύφια,
παραμύθια, στο σκοπό του αυλού.
Οσφραίνω τη παρουσία, ανασαίνω τη πεμπτουσία,
τέσσερα πόδια – χαμηλό το κρεβάτι –
προσευχή στην Εκάτη
για κάτι. Η αιτία!
Χαραμίζω το πόνο σιμά σου – όνομά σου,
το μόνο που βρήκα κοντά σου.
Τιμοθέα! Χαμηλώνω τ' αστέρια.
Δυσπιστείς στη παράξενη θέα.
Δεν ήμουν για αργύρια ταμένος,
θαμμένος στο φως και χαμένος...

1972

ΑΠΑΡΝΗΣΗ

Να ζώ μια πλήριαν αίστηση
έγνοια μου πρώτη – ά χάυ κι αμπότη –
εμείς άνθρωποι δε γνοιαστήκαμε ποτέ,
καϋμέ παθέ,
γνώρα πρωϊού, παραίστηση.

Κι όντας κειτόμουν γνάντια σου,
του γδίκιου γνώρα, άγνουρμη ώρα,
-ξανθή οπώρα, κύκλου μάτιου λυτρωμέ-
πονώ κι απέ
γυρνώ το πλάνος 'νάντια σου.

Γη χέρσα, σ'έγνοιας άνομης
τα παραπάτια –λιμπά μου μάτια-
τ' ονειρου τ' άτια μνειές ανήλεες τα δρομούν,
με φώτα ορμούν,
φυτράτα γνειότης κι άγνωμης.

Μολόγα μύτρα αδίκιωτη,
μωρή παρθένα, Θεό για εμένα;
Παν στα χαμένα ανοιγοκλείσματα χειλιών,
ικεσίες χειριών,
«Θεό!» Φυτριά 'νηλήκιωτη...

Ζωής πως ητ' ανάμνηση,
νερών αβάθυα-μάτια και πάθια,
σιγής αμάθεια-πέτρα ποταμονερών,
κλάμμα καιρών.
Νεκρών «Θεών» απάρνηση.

ΔΙΧΑΣΜΟΣ

Μια φωνή αντηχούσε όλο βράδυ,
των ματιών το μαυράδι,
το δάκρυ απόηχο της ερημιάς σου.

Ήταν μια αγγέλου παρουσία.
Της ζωής η ουσία;
Η πεμπτουσία των ονείρων σου.

Ονειρική ζωή, Ομηρική ραψωδία,
είν' πιο σωστό απ' το ένα το τρία;
Ο τρίτος ήταν ο δρόμος του Θεού!

Πήρες το δρόμο προς κρανίου τόπο.
Οι μυρουδιές λείψαν απ' τα ματωμένα σου ποδάρια.
Μαγδαληνές σε πιότερες ντροπές βυθισμένες,
απ' όταν τις πρωτομήσες στην έντιμη ακολασία...

Ήταν τα μάτια σου φωτιές της κόλασης.
Του εωσφόρου η ψυχή σου ήταν ταμένη,
από ποια βράδυα κι από ποιες μέρες δύστοκες
διωλισμένη;

Το σταυρό φιλούσες, τον υιό του Θεού αμφισβητούσες.
Εκείνη ενέδρευε σε παρκάλια και προσευχές
Για τη δικιά σου σωτηρία
κι εσύ πίστευες το κόσμο θα έσωζες.

Με παρελθόν τόσο πολύ βαρυμένο πώς;
κι ένα παρόν χωρίς Αγάπη;

Η μεγάλη άρνηση στη ταπεινή της αγάπη,
κοράκι που έκραζε στα όνειρά σου δυσυπόστατε.
Θεέ και διάβολε αγαπημένε,
Όσο δεν αγαπήθηκε και δε μισήθηκε ποτέ κανένας...

ΣΤ΄ ΑΣΤΕΡΙΑ ΜΙΑ ΑΥΓΗ

Στ΄ αστέρια μι αυγή, στη πράσινη γη
που δεν ονειρεύτηκα σε τούτη τη σφαίρα,
με φλοίσβισμα αγέρα και πουλιών τιτιβίσματα
μούχες φέρει τη μέρα καλή.
Σε θυμάμαι παλιά με τα ίδια μαλλιά
να χαϊδεύουν τους ώμους, σ΄ αφανέρωτους κόσμους,
για μάτια δειλά, που συνήθισαν νάναι
κι ακόμα μεθάνε ψυχή και καρδιά.

Κι αν προσπέρασες, δος μου, ζητούσα, το φως μου
το παλιό, το χαμένο, πουλί φοβισμένο.
Και αν προσπέρασες διόσμου μυρουδιά σ΄ ενού κόσμου
τη χίμαιρα, πώς μου ξαστόχησες της καρδιάς μου
το φως του ακόσμου – που σε φώτισε το πρωινό που ποθώ
κι έχει γίνει σαγήνη στη ψυχή για τα εκεί να κινήση,
παθή, γίνε πάλι πουλί, παραδείσια γαλήνη...

1971

Η ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΟΥ ΤΕΝΙΟΥ

Είμ' ο Τένιος ο λεβέντης – το αμόρε της ζωής,
της Κατίγκως της καμπούρας στερνοπαίδι,
λάθους γέννημα κι αμέλειας κάποιας νύχτας μαγικής,
νόθο ξέπλυμα μιας βρώμας που χαϊδεύει
κάθε βράδυ κι άλλα γένια
κι η ζαλάδα στη συγγένεια.

Όλοι πρόθυμα στο Τένιο όνομα και προκοπή
στους καιρούς έχουν προσφέρει μα τ'αρνιέμαι,
της ζωής γύφτοι είναι όλοι και θα ένοιωθα ντροπή
στη ντροπή του ονόματός τους να θυμιέμαι...
Μα απ'τη μνήμη αν δεν γελιέμαι

ήρθαν διάβηκαν τα χρόνια, πόλεμοι, καταστροφή,
ένα νόημα στο χάος μια γαλήνη
για το Τένιο που 'χει γίνει στα μυδράλια τροφή
κι η παγίδα στην ακέρια αντρευσύνη
κει στον άγνωστο στρατιώτη
το μεγάλο πατριώτη

μνημονεύει κάθε χρόνο – τι γενέθλια γιορτή
για το Τένιο της Κατίγκως στην αμέλεια,
του θανάτου του η μέρα, μέρα που 'χει γεννηθεί
στους αιώνες κι ως του κόσμου τη συντέλεια
θα τον κράζω – Ήρωα Τένιο –
στων μεγάλων το συγγένειο!

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Μελαγχολία κι ήταν γύρω του γιορτή,
μελαγχολία, ήταν το πνεύμα του μεγάλο,
μια δόξα έγενε από νέος δυνατή,
μελαγχολία, τι κι αν έφερνε το σάλο

μόνο ένα βλέμμα, η παρουσία του αυτή,
αχ ο «Θεός» της αχαλίνωτής μας νιότης
όταν μιλούσε υμνούσε μόνο τη φθαρτή
στάση στο κάθε τι και έλεε – ματαιότης!

Μελαγχολία και τη στράτα του μ'ανθούς
Ραίνανε στ'άγιο πέρασμά του κοπελούδες,
όταν στη σκέψη εκείνος ένοιωθε ακανθούς
και συλλογιόταν το τι μέλλει στις πλεξούδες.

Χάδι δε δέχτηκε αγάπης και στοργής,
μαράθηκαν σ' αδημονή δάσος τα χέρια,
στο φθόνο μάτωναν τα μάτια της οργής
που τ' ετοιμάσαν του θανάτου τα μαχαίρια.

Χέρια βοήθειας του απλώθηκαν πολλά
μ' αυτός αρνιόταν πρώτο – πρώτο το δικό μου,
τον είδα, ξάφνου, στους τριγύρω να γελά
πρώτη φορά – μένω πιστός στον εαυτό μου –

είπε και σίγησε, οι ώρες του οι στερνές
περάσαν ήρεμες, Θεέ μου ειρωνεία
ήταν το πέρασμα, στις άτονες, κενές
ματιές του δεν υπήρχε πια μελαγχολία!...

ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΑΜΕ

Κι εμείς περπατούσαμε...

Ωσπου κόπασε κουρασμένος κι ο αγέρας.
Γύρω κάτι σαν αβέβαιες μνήμες,
τ' αστέρια, όρκοι που πατηθήκανε
και τότε φανήκαν και τα πρώτα σύννεφα
που τώρα μουντά και χαμηλά ίσαμε το ηθικό μας
ξεσπάσανε.

Η βροχή χτυπούσε το πρόσωπό μας κι εμείς περπατούσαμε...

Σου κράτησα σφιχτά το χέρι – καμιά αντίσταση.
Ήθελα κάτι να μου αντισταθεί, να μ' εμποδίσει,
Να με πείσει να μη περπατάω πια άλλο μέσα στη βροχή,
Μα εσύ αμίλητη συνέχιζες να περπατάς στο πλευρό μου.
...Κι όταν η λάσπη ανέβαινε στα πόδια μας
μου λεγες – προσπαθώ να καθαρίσω την ψυχή μου.
Κοντινή άκουσα μια ανατριχιαστική βουή,
Τα κύματα!...
Πήρα το δρόμο αντίθετα, ένα δρόμο μακρύ, με σκοτεινούς τους
κήπους του, ώσπου από πέρα, μακριά, άκουσα μια βουή χαρούμενη.

Παίζαν παιδιά!

Ω βέβαια, πώς κι είχα ξεχάσει το πανηγύρι;
Γύρισα κάτι να σου πω στην όψη αλλαγμένος,
Μα εσύ έλειπες από δίπλα μου...

ΣΕ ΑΙΣΘΑΝΟΜΟΥΝΑ

Σε αισθανόμουνα από χρόνια μέσα μου,
ν' αναθαρρεύεις το είναι μου να ξεπεταχτεί, να προχωρήσει,
να φτάσει μέχρι εσένανε, έτοιμο για να το δεχτείς.
Σε αισθάνομαι μέσα μου τώρα νεκρή
μπροστά σε κάποιο παιδικό χαμόγελο
που δεν τολμώ να κοιτάξω.

Συγχώραμε αν έφτασα τόσο διαφορετικός απ' ότι
ευχόσουνα και είχες προσπαθήσει.
Εσύ πρόσφερες στον κόσμο ένα ποιητή...
Εγώ τι πρόσφερα;

1966

ΕΤΣΙ ΟΠΩΣ ΡΧΩΜΑΣΤΑΝ

Έτσι όπως ρχώμασταν,
να 'ταν η αστραπή, για η πρώτη γλαυκιά αιθρία στον ορίζοντα...
Θυμάμαι,
Όταν η μορφή σου ξεπρόβαλε σκύψαμε όλοι μέσα στη καρδιά σου,
Μέσα από τ' αριά σύννεφα κείνου του πρωινού
Και κοιτάξαμε.
Οι ατολμίες σ' ένα χορό με τις παρανομίες μας,
που ήρθαν, που θα ρχώντανε,
ώσπου σκοτείνιασε κι απόμεινε ένα λαδολύχναρο
να φωτίζει στη πέννα μας,
στα δάση όπου ο λογισμός είναι δεντρί κι αυγή το
νοθεμένο όνειρο.

1966

ΑΠΡΟΝΟΗΣΙΑ

Πίσω από μιά παγίδα ο ήλιος βασίλεψε.
Ο μικρός κινέζος σέρνει τη βάρκα στην άκρη του βρώμικου ποταμού.
Όταν ο ήλιος βασιλεύει τελειώνει ένα ταξίδι, αρχίζει ένα ταξίδι.
Το πρώτο ταξίδι μας φέρνει στο σταθμό για το δεύτερο,
Ένα μεγάλο ταξίδι, γι' αυτό
ο μικρός κινέζος κοιμάται στην βρώμικη ακροποταμιά,
να μη σκέφτεται το δρόμο που τον περιμένει.
Τώρα δεν έχει σημασία αν για ν' αποκοιμηθεί πήρε χασίς,
αν η γιαγιά λέει στα εγγόνια για
το μικρό κινέζο που η κατεβασιά βρήκε στην ακροποταμιά κοιμισμένο
και τον έπνιξε...

1967

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Βαθιά άφεγγα μεσάνυχτα
κι οι πόλεις όψη αλλάζουν,
στις πιθυμιές μας μοιάζουν
σ' όνειρα, μάτια ορθάνοιχτα.

Βαρόνοι οι δούλοι, Ρίγησες,
ξωμάχοι, μπαλαρίνες,
χρυσάφι οι λαμαρίνες
γίναν κι εσύ δεν μίλησες,

απόψε που όλα χάνουνε
υφή και στάση αντάμα
και στον ψυχών το κλάμα
μαγίστροι φίλτρα βάνουνε.

«Θεούς» και «μάγους» έπνιξα
κι απόψε στο μελάνι,
το πόνο μου έχω γιάνει
κι ένα λυγμό μου έκρυψα.

Η γη τροχιά και αν άλλαξε
και τα στραβά έχουν λείψει,
για μένα μες στη θλίψη
και στ' όνειρό μου άραξε.

ΜΟΝΟΤΟΝΙΑ

Τόσο ανάξια ζωή γιατί
μούλαχε εδώ σ' αυτή τη σφαίρα,
τι η εσπέρα, τι το πρωί,
μια καλημέρα, μια καλησπέρα.

Θλίψη με πλήξη εναλλαγή
θέλει ίδιο τ' αύριο με το τώρα
κι από το χτες ως το προχτές
λες και δεν πέρασε μια ώρα...

1969

ΚΑΤΑΚΡΑΥΓΗ

Κι ύστερα σκίρτησες,
νύχτας οδύνη
κι ό,τι έχει γίνει,
στη περιέργεια κι η ψυχή
τροφή να μείνει.

Γλοιώδη στόματα, άσελγα
κρίναν εσένα,
κρίναν κι εμένα.
Πόσο άδικα τα χρόνια αυτά
πήγαν χαμένα.

Χρόνια τιμωρίας γκρέμισαν
το ηθικό μας,
στ' ανήθικό μας
παλιό φιλί νάχει πνιγεί
το ριζικό μας...

ΚΟΙΜΗΣΟΥ ΑΓΓΕΛΕ

Κοιμήσου άγγελε – το φως καίει και σε κλειστά βλέφαρα πάνω,
της αγρυπνιάς οι άγγελοι με παραστέκουν.
Είμαι νεκρός – ναι – το φως μ' έκαψε,
σπουδή πάνω στο φως κι αηδία.
Τρανή απάτη το σώμα της σάρκας πλάι μου,
της σάρκας σου το μερτικό
κι από μαχαίρι το μερτικό – ένα «έγκλημα» ακόμα στη πλάστιγκα
τη δικιά μου – κι αντίβαρο ο κόσμος ολάκερος.
Κοιμήσου άγγελε – αγάπη μου- σύντροφε,
με βοηθάς να ξεχωρίζω τον εαυτό μου,
γι' αυτό σ' αγαπώ – να διακρίνω...

Ο κόσμος ένα όνειρο παθητικό για τα δέντρα,
για τα βράχια και για τ' άψυχα,
ενώ εγώ τους δίνω σημασία, νόημα.
Τ' αντικείμενα – το βάζο με τα χάρτινα λουλούδια,
οι διατάξεις κι η νύχτα πρώτη θέση ανάμεσά μας.
-Θεωρείο!

Εμείς παίζουμε, η νύχτα γελάει με βροχές,
Με ανέμους και με φωτεινά στερεώματα και κλαίει η ψυχή μου.
Η ψυχή μου κλαίει, όσο η νύχτα γελάει.
Πυρωμένα κύτταρα της σάρκας – πυρωμένα κύτταρα, τα χείλια,
τα δάχτυλα – τα μαλλιά σου σκιές πίσω από μάντρες και γωνίες
παιδί πού παίζα με τον τρόπο μου και τη λαχτάρα – αυτή τον γέναγε –
πως κάπου τραβάω.
Κι όμως κάθε μέρα πήγαινα στο μπακάλικο, στην εκκλησία,
στο σχολείο. Μετά η νύχτα έχει πολλά παράθυρα!
Χτες έχασα στα «χαρτιά» ολάκερο το «μιστό» μου...

Η μέδουσα, ναι η νύχτα είναι η μέδουσα κι όποιος τη βλέπει
μαρμαρώνει. Μάρμαρο ο νους, μάρμαρο η φλέβα μου, το αίμα πάγωσε-
ώρα για ύπνο;
Κοιμήσου άγγελε, της αγρύπνιας οι άγγελοι με παραστέκουν.
Κοιμήσου άγγελε – τα μάτια σου πηγή, όπου βαφτίζω το πρόσωπό μου,
ας κλείσουνε. Μετά όλα είναι εύκολα, απλοποιούνται, θα μπορέσω
να βγω στις μύτες των ποδιών έξω στο δρόμο.

Βαθιά πούναι η νύχτα – ρηχά πουν' τα μάτια.
Κοιμήσου άγγελε – καληνύχτα!

ΔΕΝ ΠΗΓΑΤΕ ΧΑΡΑΜΙ

Η κυρα-Νίνα στ' αργαλειό,
εγώ γυρνούσα απ' το σχολειό
κι αρχίναγα ιστορίες
για πόλεμους και Τροίεις.

Χώρες που ήταν μια φορά,
η μάννα εργάτρια στ' αργαλειά,
χτύπαε η βροχή στο τζάμι,
δεν πήγατε χαράμι,

χρόνια μια τέτοια ζεστασιά
δεν την αιστάνθηκα ξανά
στο πνεύμα και στην ύλη
κι οι παιδικοί μου φίλοι

που ανάτρεφε η εργατιά
- μέσα στα όνειρα αρχοντιά –
κι αν βγήκαν όλα ψέμα
γίναν ψυχή μου κι αίμα.

1969

ΚΙΡΚΗ

Τα κολασμένα μάτια της Κίρκης, δανείζονταν τη δύναμη
από ένα πιστό που μεταμόρφωνε σε χοίρους τους ανθρώπους.
Τα παθιασμένα χείλη της, το τέλος της συνέπειας
προδικάζαν! Στο χρυσό λικνάρι λικνίζονταν πανουργίες για
Τροίες, που ήταν μια φορά και σαλπάρανε με τα καΐκια των
χρόνων.

Κι αν το σκοπό απ' της τριήρης τη πλώρη, στις σχεδίας της
ανασφάλεια μετέφερες, κάλιο όπως κάτι ωραίοι αυτόχειρες,
μπρος στο λιμάνι του νησιού της να πνιγόσουν.
Η Κίρκη σε βαρέθηκε κι άφησε τόσοι Θεοί, συντρέχοντες,
να μπουν στη στόχασή σου.

Αυγινό αεράκι στα μάγουλα της Πηνελόπης. Άσπρο πανάκι
στα ανοιχτά του Ιονίου. Σιχασιά των Φαιάκων γι' αυτούς
που βιάζονται να τελειώσουν το ταξίδι και των Θεών παιδευσιά,
μια Πηνελόπη, σκλάβα των μνηστήρων.
Κι ένας Δυσσέας, Δον-Κιχώτης μιας φυλής, που περιπλέει,
Αιώνες τώρα, της Κίρκης το νησί, αναποφάσιτος...

ΘΗΣΕΑΣ

Πέρασες τη μεγάλη θάλασσα, θριαμβευτής, τον μινώταυρο πιστεύοντας πως είχες σκοτώσει.

Ήσουν άξιος για τον ορφανεμένο θρόνο, παιδί, του πατέρα τον υγρό τάφο λουλούδια ραίνοντας, κάθε χρόνο, στη μεγάλη επέτειο.

Η Αριάδνη στο πλευρό σου, οι ζητιάνοι, στη παλλαϊκή γιορτή, τα χέρια μαζεύοντας από την επαιτεία, χειροκροτούσαν κι αυτοί.

Όμως πώς πλήθυναν από τότε οι Μινώταυροι κι η μαύρη μπογιά στις αγορές του κόσμου έχει εξαντληθεί!

Κάποιος ψιθύριζε πριν τον εχτελέσουν – στο πλήθος το αλλόφρονο διαδίδοντας – στις Κρήτης τη γη πως έκρυψες, φεύγοντας τ' άσπρα πανιά σου, βαθιά.

Αύριο σαλπάρουμε, ξεγνοιασιάς κρουαζιέρα, για το Αιγαίο πέλαγος...

ΟΔΥΣΣΕΑΣ

Πόσα βράδια χωρίς νερό, να διψάς την αλήθεια να μάθεις.
Πόσα βράδια χωρίς τύψεις, νεκρός!...
Το πρωί φεύγανε τ' αποδημητικά πουλιά,
η αυγή γέμιζε φτερά τον ορίζοντα
κι εμείς ανάμεσα αρχής και τέλους,
κι εμείς ανάμεσα στ' αύριο, το χτες,
ανυπαρξία...

Χτες σηκώθηκαν, μια σχεδία τα τολμηρά όνειρά σου, μια
τέτοια θαλασσοταραχή...
Οι ωκεανογράφοι ακόμα προσπαθούν να δώσουνε μια ερμηνεία,
οι φαροφύλακες σ' επιφυλακή.
Νηνεμία, μη προδώσεις τα στερνά όνειρα των ζωντανών.
Το παραμύθι τελειώνει με το πλειστηριασμό της Πηνελόπης
από το τελευταίο των μνηστήρων. Αυτόν που σκότωσε τον
Δυσσέα, κρυμμένος κάτω απ' του πιστού υπηρέτη τη μορφή.
Αύριο θα βρεθεί ο αγοραστής της Πηνελόπης.
Ο αργαλειός και το υφαντό θα καταλήξουνε στα μουσεία!...